

Publicerad 2008-07-20 12:12 av lodjuret/seglare

I egentlig mening svaret på ett mejl i inkorgen, mina brev och ord kommer ibland bort en smula på vägen, jag har inte skrivit till dig på länge och jag skulle kunna räkna upp en mängd olika orsaker när den verkliga orsaken väl är att

Något litet om konsten att desarmera en bomb

Som kanske allra mest kära vännen...

...att det skulle finnas människor som inget känner, har jag ofta nog haft svårt att tro... men kanske är det så att vissa människor söker finna det där lilla extra... till och med folk som mördar till synes motivlöst, söker kanske få ett svar varje gång de mördar... men medan mer kreativt skapande människor aldrig skulle missa den där blåvita strimman av rök som strömmar ur en döende människas mun, så går det förmodligen helt förbi en person som söker just efter något slags tecken på själ och att själen lämnar kroppen ur ögonen eftersom de sägs vara själens spegel... men naturligtvis är det fel källa att söka efter själen i... om jag krossar en insekt under min fot när jag är ute och går min dagliga promenad... så försätter inte detta mig i extas (kan just undra om jag nu stavar det ordet rätt) ens om jag skulle märka att jag utplånat ett liv mitt i dess arbete med att skapa förutsättningar för mera liv i dess egna till synes småttiga... det är förstås inte riktigt rätt att jämföra ett människoliv med ett småkryps... men kanske är det så våra medmänniskor ser på oss och vi kanske i än högre grad på dem som ser på oss med själsdödande blickar... de som gör det eller bara kan tänkas göra det, i vår egen fantasi... nä, jag tror inte riktigt på att det finns människor som intet eller blott föga känner. Människan som sådan har helt visst en själ och denna själ rymmer alla de känslor som vi ibland till synes i oförstånd inte vill tillmäta dem. Det vore väl ändå förmätet att tro att någon annan människa står så mycket högre eller lägre på någon sorts skala, än vi själva? Om vi nu hellre vill mäta oss själva och vår egen förmåga till inkännande och empati, sympati eller vad vi nu vill kalla det, hellre än att mäta en intelligens som några som tror sig stå högre än vi andra enligt denna påhittade skala... jag tror du förstår vart jag vill komma... kanske är vi alla blott individer, unika eller udda eller vad vi nu skall kalla oss, trots att vi kanske alla litet här som där hatar att av andra indelas i fack, vi själva denna avsky till trots gärna frivilligt fackar in oss såsom varandes i förhållande eller motsats till andra... mer blir likar och därför kanske inte helt olika varandra, även om själen känns vara mer olik och udda än utseendet, kläderna eller bara hur vi väljer att klä oss i förhållande till andra...

ps meningen med livet är att leva det, hur att leva det står visst i stjärnorna att läsa

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten